

Rigtigheden heraf er selvindlysende, men kan dog ikke overskygge den omstændighed, at hvis man vil kalde den elev, der har taget realexamen i 16—17-års alderen, til optagelsesprøve i omtrent det samme stof et år efter, vil det betyde en indterpning af allerede gennemgået stof, en omlæsning i en form, der ikke kan have noget af udviklende tilegnelse i sig, men alene må være lagt an på en indlæring af det kundskabsstof, der kræves ved optagelsesprøven. Kommissionen er derfor kommet til enighed om, at allerede aflagte eksaminer, der efter seminariets skøn er tilfredsstillende, *kan* berettige til optagelse uden optagelsesprøve, dog således, at kommissionens flertal foreslår, at der af alle elever kræves prøve i dansk og regning.

Dette ønskes særlig, for at seminariet før optagelsen skal kunne danne sig et skøn over alle elever — både dem, der har været til optagelsesprøve, og dem, der møder med en eksamen, og dette står i forbindelse med, at der er enighed om, at der såvidt muligt må foretages et skøn over aspiranternes egnethed for lærergerningen, før optagelse finder sted. Hvilken form en sådan egnethedsprøve skal have, er man ikke kommet til klarhed over, men en sådan findes allerede i *Sverige* og i andre lande, og man håber, at seminarierne ved samtale med eleverne om deres forhold og interesser eller ved at stille dem overfor en skriftlig besvarelse af spørgsmål, der ikke fortrinsvis skal vise deres kundskaber i skolefag, men snarere deres almindelige indstilling overfor livet i det hele, deres interesser etc., kan få et sådant indtryk af intelligens og modenhed, at det vil være muligt på dette grundlag at udskille de helt uegnede fra lærergerningen og mellem flere egnede at vælge de bedste.

Medens der således er enighed indenfor kommissionen om det fremtidige grundlag for *seminariernes undervisning*, har der ikke kunnet tilvejebringes fuld enighed om, hvorledes selve undervisningen skal tilrettelægges. Der er dog enighed om, at *allerede fagmængden på seminariet nødvendiggør en vis specialisering* og et valg fra elevens side mellem forskellige faggrupper, hvis ikke det hele skal blive en rent skolemæssig gennemgang af alle de 19 fag, som seminariet vil kunne komme til at behandle. Hvis seminariet skal kunne give sine elever den personlige udvikling og den frihed overfor stoffet, som det er nødvendigt for en lærer at besidde, således at han er vant til selv at finde sig til rette med hjælpemidler, håndbøger etc., må der indenfor seminariet være mulighed for, at eleverne kan vælge en særlig interessesfære, som de vil kaste sig over med forbigåelse af andre fag, hvori de kun får en mere elementær undervisning.

Selvom også denne fælles undervisning må være lagt i et sådant plan og gives under sådanne former, at elevernes personlige og intellektuelle udbytte deraf bliver det væsentlige, vil formålet ikke kunne nås uden en vis specialisering af undervisningen.

Der har indenfor kommissionen været stærke røster for, at denne specialisering fortrinsvis skal tage sigte på at uddanne elever indenfor seminariet til kvalificerede lærere i eksamensskolens særfag — altså særlig fremmede sprog, matematik og naturlære — samt til lærere i sløjd og skolekøkken, fag, som seminariet efter de pågældendes mening må tage op og gøre færdige indenfor seminarietiden, hvis det skal være muligt at skaffe folkeskolen tilstrækkeligt mange kvalificerede lærere i disse fag.

Fra anden side mener man, at en vidtdrevet hensyntagen til eksamensskolen ikke bør være ledende ved kravet om specialisering indenfor seminariet, men at det bør være den personlige udvikling, der bør være det afgørende, og at derfor også de rent humanistiske fag må kunne vælges som speciale.